Не розцвівши, квіти зжовкли,
Ясний промінь сонця згас,
В серці хворім струни змовкли,
Що бриніли якийсь час.

Підломились буйні крила,
Думка з місця не руша,
Зникла зірка, що день мріла,
Занудилася душа.

Не сміюся, та й не плачу;
Тихий сум — мій давній друг...
Молоду завзяту вдачу
Підтинає злий недуг.

Смертю дишуть хмурі стіни;
Де не глянеш — скрізь межа...
Тільки голос з України
Мою тугу розважа.